

Bilag.**Grosserersocietetets Komité.**

København, den 10. December 1912.

Som det vil være det kgl. Ministerium bekendt, har Københavns Magistrat allerede i en Aarrække hævdet, at saakaldte Agenter, som har fast Bopæl i en af Landets Næringskommuner, og hvis Forretning bestaar i at optage Ordre for udenlandske Firmaer, er pligtige at vinde Næringsadkomst. En Næringsvirksomhed, der som den omspurgte gaar ud paa i den Næringskommune, hvor den paagældende har fast Bopæl, ved selvstændig Virksomhed at skaffe Afsætning for udenlandske Huses Varer, maa nemlig, efter Magistratens Opfattelse, henregnes til Handel for en andens Regning, Handel i Kommission for en anden, Kommissionshandel — og maa følgelig falde ind under Næringsloven af 29. December 1857 § 36. Om Vareforraadet findes i samme By, hvor Forhandleren bor, eller paa et andet Sted i Ind- eller Udlandet — om med andre Ord Forhandleren fører Kommissionslager eller ikke —, er en Omstændighed, paa hvilken Lovgivningen ikke noget Steds ses i nærværende Henseende at have lagt nogen som helst Vægt, og herfra kan altsaa ganske bortses. I begge Tilfælde maa altsaa den vedkommende være pligtig at løse Borgerskab, og eftersom § 36 udtrykkelig forbyder Detailhandel for udenlandsk Regning, maa altsaa Forhandleren, for saa vidt han virker for udenlandske handlende, løse Borgerskab som *Grosserer* — eller andet Borgerskab, der berettiger til Forhandling en gros, f. Eks. Borgerskab for Vin- eller Tømmerhandel. Ifølge denne Opfattelse af Forholdet bliver det altsaa uden Indflydelse, om den paagældende fakturerer Varen i sit eget Navn eller ikke — eller om han har paataget sig at indestaa helt eller delvis for rigtig Indgaelse af Ordrenes Beløb.

Efter at Indenrigsministeriet i Skrivelse til Københavns Magistrat af 23. December 1903 havde erklæret sig enig med denne i, at Agenturvirksomhed saaledes kræver Næringsadkomst i Henhold til Næringslovens § 36, tiltraadte ogsaa nærværende Komité paa given Foranledning denne Opfattelse, som den gav Udtryk i en Skrivelse til Ministeriet af 24. Januar 1908, foranlediget ved et til Erklæring fremsendt Andragende fra „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“, jfr. i øvrigt nærmere Handelsberetning for 1907, Side 342 fg.

Som det imidlertid ligeledes vil være det kgl. Ministerium bekendt, er der nu fra Højesterets Side under 13. f. M. truffet en Retsafgørelse, hvorefter det anførte, af de paagældende Myndigheder hidtil hævdede Standpunkt overfor dette Spørgsmaal neppe mere lader sig opretholde. Det paadømte Tilfælde var vel ikke i alle Henseender typisk — det ses, at Underinstansen har lagt afgørende Vægt paa, at den indklagede Agent har indskrænket sig til „at optage Ordre“, saaledes at „det beroede paa Firmaet i hvert enkelt Tilfælde, om det vilde akceptere Ordren“, og at han følgelig har været „uden Bemyndigelse til at afslutte *endelige* Handeler“, hvorefter Retten finder hans Virksomhed som overhovedet ikke værende „af en saadan Beskaffenhed, at der efter Næringsloven kræves Borgerskab til dens Udøvelse“. Højesteret peger ligeledes skarpt paa det konkret forelig-